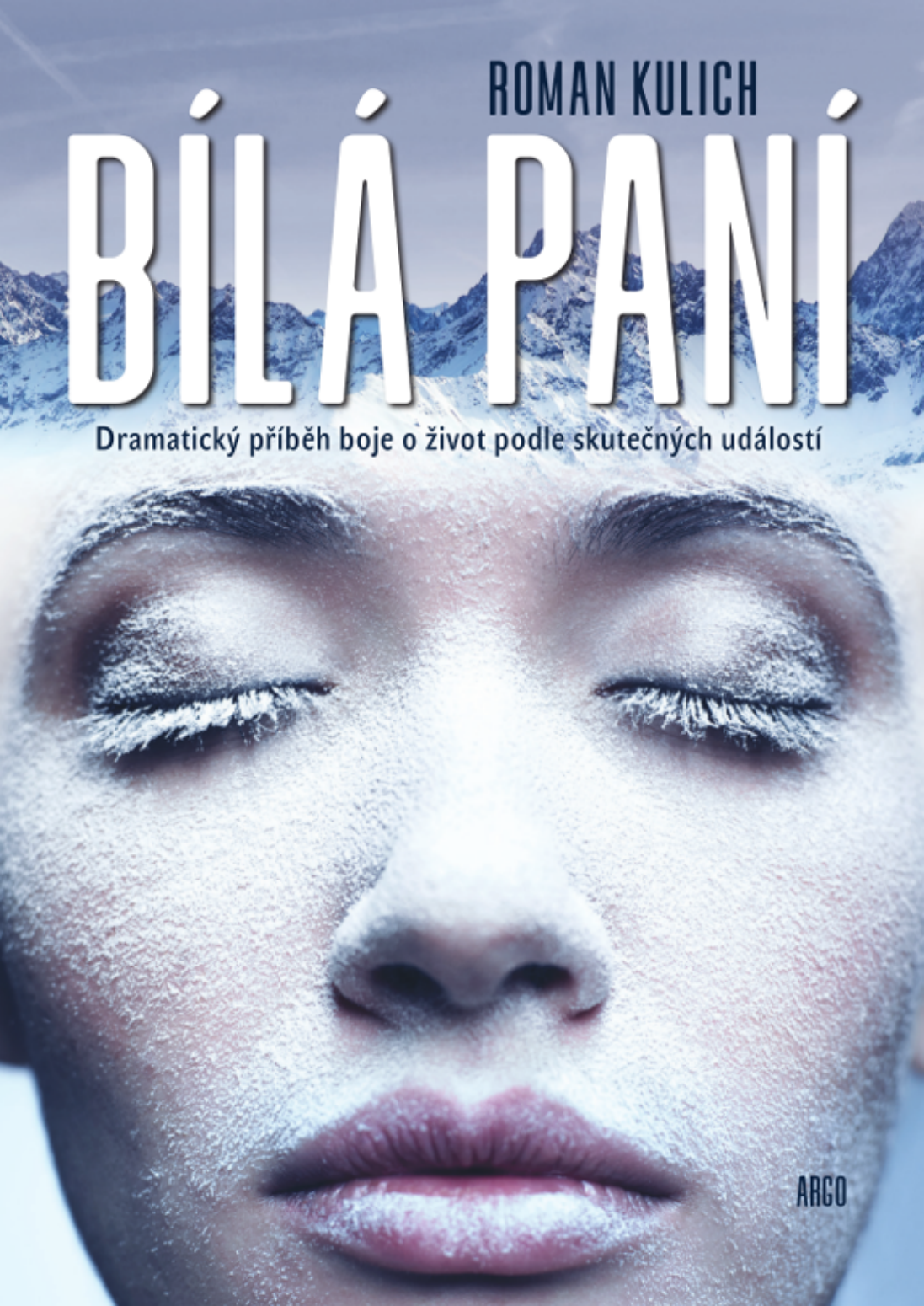
ROMAN KULICH

BÍLÁ PANÍ

Dramatický příběh boje o život podle skutečných událostí

ARGO

ARGO

Roman Kulich

Bílá paní

ROMAN KULICH

BÍLÁ PANÍ

Přeložil Robert Pilch

ARGO

Biela pani
Czech edition © Argo, 2020
Copyright © Roman Kulich, 2020
Translation © Robert Pilch, 2020
Cover art © Lucie Vávrová, 2019

ISBN 978-80-257-3323-3 (váz.)
ISBN 978-80-257-3369-1 (e-kniha)

Ukázka elektronické knihy

Tento příběh je založený na skutečných událostech, které se staly jednoho mrazivého únorového dne na Kysucích.

Povaha postav, jejich vyjadřování i smýšlení jsou jednoznačně autorovou fikcí.

Všechno ostatní se zakládá na pravdě, včetně statečných činů zainteresovaných osob.

Miška si upravila školní brašnu, která ji tlačila na zádech.

Šla sice jen kousek, ale dnes ji měla úplně přecpanou knihami a sešity.

Hloupý rozvrh! Ale vždyť je takový jako vždycky!

Venku už sněžilo pořádně. Nejdříve se jí sněhové vločky líbily, chytala je jenom tak do dlaní a občas nastavila tvář, aby ji polechtaly na prohřáté pokožce.

Měla by se však rychle vrátit domů, pomoci matce s uklízením a vařením večeře. Se zlomenou nohou se jí po domě pohybovalo špatně. Na to musela brát ohled, i když nechtěla…

„Hej, Miško, nejdeš si s námi ještě někam sednout?“ zavolala na ni najednou její kamarádka Denisa.

Miška se otočila. Denisa vypadala komicky. Příliš velká pletená čepice jí zakrývala skoro celou hlavu. Nejspíš jen ona sama neviděla, že je jí asi o dvě čísla větší. Mišce to ale přišlo svým způsobem milé.

„Ne, nejdu. Je zima, možná zítra. Okej?“ zavolala na ni a nuceně se pousmála.

„Dobře, jasně. Máš to daleko, jen jdi. Ahoj!“ zamávala ještě Denisa a rozběhla se za partou, která se vydala k nejnavštěvovanějšímu hostinci v Korni. Tady, vysoko na Kysucích, v pořádné zimě, to byl po škole velmi vítaný relax.

Korňu tvořilo šestadvacet usedlostí, které byly rozestavěné na obrovských hektarech lesů a polí v okolí, sahajících až k samotným českým hranicím.

A Miška s matkou bydlely právě v nejodlehlejší z nich. Už odpradávna tam tomu místní říkali „U Stáni“. Za sousedy měly jen dva vícegenerační domy s rodinami, jinak daleko, daleko nebylo vůbec nic a nikdo živý… pouze lesy a tíživá sklíčenost.

Proto se raději rozhodla, že si pospíší. Ta šedivá obloha, která jako by zalehávala vesnici, a neutichající sněhové divadlo jí nad očima vytvořily sotva postřehnutelné mladé vrásky.

Chumelilo opravdu pořádně. I když byla v Korni na vydatnou sněhovou nadílku zvyklá, v tenhle únorový den to vypadalo na mimořádný příděl.

Už teď jí připadalo, že tady dole je více než půl metru sypkého, vrzajícího sněhu. Ani netušila, kdy to stihlo všechno napadnout.

Stáhla bradu až ke krku a zakašlala.

Studený vzduch jí rozdráždil plíce.

„K čertu, ještě tak chytit nějakou nemoc, to bych to vyhrála!“ zabručela si jen tak pro sebe. Hned potom se ohlédla směrem k Živčákové, známému křesťanskému poutnímu místu, kde se prý kdysi zjevila Panna Marie. Nacházelo se na blízkém vrcholku, ale ten už vůbec nebyl vidět. Vlastně neviděla žádné okolní kopce. Všechno halila kovová temnota. Doslova si na Korňu lehala… už to viděla i na vlastní oči…

Jako stará natřepaná peřina.

Přidala do kroku a bradu i s ústy stáhla pod zdvižený límec větrovky. Dobře že si dnes vzala šálu, i když jen tenkou, sloužící spíše jako ozdoba než pro nějaké smysluplné zahřátí. Ale i tak pomohla.

Kolem ní prošel tmavý otrhanec v klobouku, kterému ani neviděla do obličeje. Vůbec ho nepoznala. Kdo to vlastně byl? Že by zatoulaný bezdomovec z okolí?

Přišel z blízkého Klokočova, nebo odkud vlastně? Hm. Dál už to neřešila.

Jinak po hlavní ulici nešel nikdo. Byla tu jen ona a miliony sněhových krystalků. Chovaly se jako mravenci. Lezly a dostávaly se jí skoro všude. Rychle si nasadila černé pletené rukavice, které už na první pohled vypadaly spolehlivě. Zamířila k okraji vesnice, odkud se vydá ke svému domovu. Přes tuhle fujavici to bude asi ošemetný výšlap, ale to jí nevadilo.

Spíše přemýšlela o spolužákovi Janovi ze třídy. Tolikrát už mu naznačila, že má o něj zájem, a ten trouba jako by byl pořád slepý. Jinak vypadal jako inteligentní kluk, ale v tomhle ohledu jí připadal úplně natvrdlý. Věděla, že se mu líbí. Občas si všimla rychlých postranních pohledů. Takových, kterých si všimne každá žena, ale nedá na sobě nic znát. Jenže ona dala! Usmívala se na něj! Občas se na něco zeptala, jenže její prosťáček Jano to ne a ne pochopit.

Bože!

Vlastně, určitě to chápe. Jenom se stydí. Je to jeden z těch typů, který ještě nemá vyvinuté potřebné sebevědomí, aby do něčeho šel. Jenže nemůže se mu přece podbízet jako nějaká šlapka! Možná ještě něco zkusí a pak se na to vykašle. Jsou i jiní hezcí kluci, kteří o ni jeví zájem. Neexistuje jenom Jano.

Jenže když on se jí tak líbí! Do háje...! Zarazila se.

Skoro zapomněla odbočit.

„Hej, Miško, jdeš domů?“ zavolal na ni najednou zpoza plotu posledního domu tenký hlas. Otočila se. Teta Padyšaková. S mámou byly odjakživa kamarádky. I když netušila, jestli to jenom hrají, nebo je to přátelství opravdové.

„Dobrý den. Jasně, jdu pomoct mamce s vařením a uklízením!“ přimhouřila oči před sílícím větrem.

„Radši si to rozmysli! Tohle nevypadá dobře!“ zavrtěla teta vážně hlavou. Rudé, masité tváře se jí při tom úkonu divoce roztřásly.

Miška se zadívala na šedivou clonu, která zahalila všechno kolem. Už je úplně pohltila. Vstřebala do svého temného prostoru.

„To zvládnu," mávla rukou. „Ale musím si pospíšit. Vypadá to, že ještě pořádně nasněží!"

„No právě! Tak si dávej pozor a pozdravuj mámu! Ať se rychle uzdraví!" Tetka se přátelsky usmála.

„Jasně, budu a vyřídím. Zatím se mějte!" Miška se otočila a rychle kráčela dál. Vzápětí ji popadl hněv, že ji ta stará bába zdržela. Chtěla být co nejrychleji doma a dát si teplý, pořádně oslazený čaj, ne kdákat o zbytečnostech. Že si má dávat pozor, to ví přece sama…

Před ní se už tyčil pořádný les, který pod čím dál silnějšími nápory větru skoro lidsky sténal. Všimla si, že koruny smrků jsou odshora až do tří čtvrtin délky bílé. Dnes se sníh vážně vyznamenával. I ona si soustavně ometala poprašek z ramen a rukávů červené větrovky. Vždyť už taky vyběhla pořádný kus…

Najednou kolem ní proběhla kočka. Vyskočila odněkud z křoví, stěží se prodírala bílou masou, a přitom usilovně mávala zvednutým ocasem.

Nečekaně se zastavila a pohlédla na ni uhrančivýma černýma očima. Jako by se ztrácely v její ebenové srsti.

V těch očích se zračilo až lidské nepochopení, opovržení a odsouzení naivního záměru tvora před ní… Jako by jí tím vizuálním spojením chtěla naznačit, ať si všechno dobře rozmyslí a nejde domů.

Pak najednou uskočila, prošla kolem ní a důstojným krokem se zdviženým ocasem se vydala do vesnice.

Miška za ní chvíli zamyšleně hleděla. Pitomá kočka! Nikdy je neměla ráda. Úlisné zvíře, které si je těžko oblíbit. Fuj!

Musí domů, už jen kvůli matce! I když ji čekala docela náročná cesta dlouhá asi pět kilometrů… a to pěkně hlubokým sněhem. No a co! Zažila i horší věci.

Vykročila, a hned přidala do kroku.

Ponořila se do hustého smrkového lesa, kde už bylo sněhu viditelně méně, zato vysoké koruny stromů tančily ve větru, jako by měly každou chvíli padnout a polámat se jako suché větvičky. Zmocnil se jí strach. Opravdu to vypadalo strašidelně. I když kráčela po dříve vyšlapané cestičce, tady, pár desítek kroků od vesnice, už byla zasypaná a neudržovaná. Zhrozila se při pomyšlení na to, co s ní bude, až se vynoří z ochrany zeleně. Vypadalo to, že dnes už ta odporná chumelenice neustane.

Bílá hovna! S úšklebkem ve tváři si vzpomněla na známou glosu, kterou měli kdysi všichni v mobilu a vyprávěl ji nějaký bavič, jehož jméno už zapomněla. Přesně tam popsal, jak to tady na Kysucích chodí. Ten sníh je někdy na zabití!

Zničehonic uslyšela divné praskání.

Rychle trhla hlavou doleva a instinktivně se přikrčila. Kdesi v dálce zahlédla, jak se kolosální smrk podvolil síle větru, kdesi u země se zlomil a teď padá a bere s sebou větve i jehličí okolostojících spolubojovníků. Kolem něj vířil sníh z největších větví, tvořil chuchvalce a dodával tomu divadlu ještě mnohem strašidelnější podobu.

Hned potom něco zapraskalo i nad ní.

Polekaně vyjekla.

Otočila hlavu vzhůru, ale vypadalo to, že se nic neděje. Možná nějaká větev… anebo se jí to jen zdálo. Přesto se jí srdce rozbušilo pořádným přílivem adrenalinu a čirého strachu.

Přidala do kroku tak razantně, že skoro běžela. I když tady, kde bylo prostranství otevřenější, se už do studené kaše bořila až po kolena. Šlo se jí opravdu pořádně ztěžka.

Do tváří se jí nahrnula krev a zbarvila je do fialového odstínu. I když kolem přituhlo, pod čepicí cítila, jak jí temeno hlavy zvlhlo potem.

Pořádně se zadýchala. Dostala se až těsně ke konci lesíku a prudce se otočila.

Neměla by se vrátit? Ještě možná není pozdě! Dneska je to opravdu o krk…

Najednou zjistila, že cesta, kterou se sem vydala, je úplně zasypaná, a dokonce i vlastní čerstvé stopy vidí jen stěží. Nový nános sněhu je každou setinu vteřiny pohlcoval.

Strašné! Kdy tady toho naposledy nakydalo tolik? Nepamatovala si. Možná ani starší by si na to nevzpomněli.

Cestičkou zpátky by ještě trefila. I když ji obklopovala jen hučící mlha s miliony ledových žihadel, zpátky do vesnice by se dostala. Vždyť ještě neušla takový kus.

Ale mělo by to smysl? Nemělo! Nebude přece jako vystrašená třasořitka! Tak nějak jí říkali až do čtvrté třídy základky, dokud je to nepřešlo a nenašli si jinou oběť. Vždycky byla trošku strašpytel, ale brala to jako normální věc. Prostě se chovala lidsky. Proč by si měla hrát na divokou amazonku, když k tomu od narození neměla ty správné vlohy?

Ale teď by se mohla trochu osmělit. Ukázat sama sobě, že není zase tak bojácná.

Vždyť je to pravda! Určitě není!

Máma na ni jistě čeká. Už o tom dál nepřemýšlela. Zase se otočila k české hranici a svému domovu a udělala další krok. Zdálo se jí, že sněhová bariéra je čím dál vyšší a vyšší.

Tady už stromy rostly řidčeji, takže sněhové vichřici v pekelném běsnění nemělo co bránit. Sněhu bylo místy skoro po pás.

Neskutečné! Jako by se brodila hlubokým mrazivým bazénem…

Na hasičské stanici v Turzovce dnes vládl klid. Prozatím. Velitel družstva Peter Takáč kousl do croissantu a zapil sousto vlažnou kávou. Každou chvíli očekával výjezd. Tam venku se ženili všichni čerti a ve zprávách, které si občas pustil, už informovaní redak-

toři hovořili o kalamitě a minimálně desetiletých přívalech sněhu. Hlavně v okolí Kysuc a Oravy…

A to máme teprve jednu hodinu odpoledne!

Podíval se na hodinky na pravé ruce. Měl je od manželky, dostal je k třicátým narozeninám. Poslední dobou to mezi nimi docela skřípalo a tenhle dárek jako by mu připomínal lepší časy. Musel na ně myslet, jinak by to mohl vzdát rovnou.

To by šlo tak snadno! Přestože měly jejich hádky stupňující se charakter, ještě pořád se snažili. I kvůli dětem – a doufal, že koneckonců i kvůli sobě.

Dovnitř najednou vběhl nejmladší z jejich party, teprve sedmadvacetiletý Milan. Byl nejrobustnější a pod tričkem se mu vlnily rovnoměrné provazce svalů. Každý den dřel a zmáčel své tělo potem v místním fitness centru.

Peter to tak úplně nechápal, ale dneska to byl prostě trend. Mladí na sobě makali. Všichni chtěli vypadat dobře a přitažlivě. I on byl vysportovaný a dobře stavěný, ale spíš z těžké práce než ze zvedání rezavého železa. Určitě se tam ani nedalo dýchat! Fitness centra! I tady na stanici měli malou posilovnu, ale opravdu jen improvizovanou, a mladej nad ní vždycky ohrnoval nos.

„Tak co, pořád nic?“ zeptal se Milan a opřel se rukama o roh stolu.

„Ještě ne, ale buď za to rád!“ Peter se znovu napil kávy.

„Trochu se nudím. Aspoň si můžu dát nějaké to pivko.“

Peter se na něj výhružně podíval.

„Ser na to! Jestli se něco stane, potřebuju mít všechny při smyslech. Chápeš?“

„Jasně, šéfe, jasně!“ Milan se usmál, rozhodil rukama a obrátil své velké tělo k odchodu.

„Počítej s čímkoli! Tohle neskončí dobře. Vždyť vidíš, že venku přibývá každou hodinu nejmíň deset cenťáků, ne?“ Významně zamrkal.

Milan koukl ven z okna.

„Asi jo. Takhle nesněžilo už dlouho. Něco se semele," souhlasně přikývl.

„Tak si dej nějaký energeťák a čekej."

„Zahrajeme si s Říšou karty. Něco mu visím, chci to dostat zpátky! Školení už máme za sebou." Milan se ani neotočil a zmizel v chodbičce.

Richard byl třetím členem posádky hasičské stanice v Turzovce. Ten čtvrtý, Jožo, měl zrovna mimořádné volno, protože se potřeboval věnovat nemocnému dítěti a jeho žena pracovala až do pozdních večerních hodin.

Peter Takáč vytáhl ze zásuvky horalku a zamyšleně do ní kousl.

„Bože, karty!" zamumlal nevěřícně jen tak pro sebe.

Nikdy jim nepřišel na chuť. Samé nervy, nadávky, někdy skoro rvačka. Hlavně když se hrálo v hospodě, po několika rundách velkých panáků. A všechno pro takovou hloupost. Karty!

Ani v hospodě je obvykle nehrál. Občas zašel do místního hostince na sídlišti v Turzovce na jedno, někdy i na několik piv. Tvrdý alkohol nepil. Nemohl, protože musel být v podstatě pořád v pohotovosti. Ani mu to už nechutnalo.

I když měl zrovna volno, cítil se, jako by měl každou chvilku vystartovat do urgentní akce.

Vlastně by mu to už možná scházelo. Nedokázal by jen tak sedět doma, případně se věnovat rodině, zahrádce nebo všeobecně obvyklým koníčkům.

Potřeboval adrenalin. Nervy! Něco, co hraničilo se zdravým rozumem a balancovalo až na pokraji života a smrti.

Vždycky byl horkokrevným typem člověka, který nedokázal dlouho sedět na jednom místě. Lákalo ho skoro všechno nebezpečné, ale zároveň býval v partě ten rozumnější. Nikdy by se nepustil do něčeho, o čem by byl dopředu přesvědčený, že skutečně ohrozí něčí život.

Nebyl hlupák. Možná i proto ho nakonec zvolili velitelem hasičského týmu v Turzovce. Zpočátku se zdráhal. Přece jen to vyžadovalo větší odpovědnost a zároveň mnohem větší hromadu starostí a ztrátu času, ale postupně téhle činnosti přišel na chuť. Nebylo to zase tak zlé, a mohl při tom rozdat spoustu zkušeností. Měl pocit, že jsou dobrý tým.

Akceschopné a správně složené mužstvo.

Miška nelenila a brodila se dál. Neustále si musela z obličeje stírat souvislou vrstvu sněhového nánosu. Zdálo se jí až neuvěřitelné, jak rychle se dokážou vločky nalepit na kůži. Dýchalo se jí špatně, i když právě to musela dělat rychle a pořádně zhluboka. Vzduch byl studený a v průduškách ji začalo pálit.

I když se opravdu snažila, zdálo se jí, že se každých deset minut posune snad jen o čtyři až pět metrů. Taška na zádech jí překážela, ale zahodit ji nemínila.

Ohlédla se za sebe. Skoro se zoufalým výrazem, ale určitě už se zoufalým pocitem hluboce zaříznutým v rozechvělém srdci.

Dostala se daleko. Příliš daleko. Už se nemohla vrátit…

Stará Padyšaková měla přece jen pravdu. Tenhle den není normální!

Zadrkotala zuby. Na sobě měla jenom džíny, takže už byly pěkně promočené a sníh změněný v ledovou vodu ji začínal pořádně trápit a studit. Ještě že si obula docela kvalitní kožené boty, které byly zevnitř zateplené jemnou kožešinou. Koupila si je minulý týden v Čadci. Měli je ve výprodeji, a i teď si vybavovala, jak dlouho přemýšlela, jestli si je má nakonec vzít, nebo je tam nechat.

Nakonec se pro ně rozhodla. A to bylo fajn. Teď ji hřály a zdálo se, že tak snadno nepromoknou. I když se sníh dovnitř shora určitě dostane, momentálně nic studeného necítila. Zatím.